

Sygn. akt I NO 108/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania E. E. B. - F.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 24 stycznia 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 24 stycznia 2019 r. postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274: Pana S. Ł., Pani M. J. M. - L., Pani A. P., Pani K. A. S., Pana I. L. W. i Pani A. Ż. S. (pkt 1) oraz nie przedstawić wniosku o powołanie: Pani E. E. B. - F., Pani J. E. D. -

I., Pana D. E. G., Pani B. A. G. - P., Pani Ł. G. C., Pani M. M. K., Pani L. K. C., Pana P. S., Pani R. A. S., Pani J. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego Sądzie Okręgowym w G.. (pkt 2).

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych, przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 84; dalej: ustawa o KRS). Na posiedzeniu 21 stycznia 2019 r. zespół przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały, omówił wszystkie kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska. Zespół postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować na sześć wolnych stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w G. kandydatury: Pani J. E. D. I., Pani M. M. K., Pana S. Ł., Pani M. J. M. - L., Pani A. P., Pani R. A. S., Pani K. A. S., Pana I. L. W., Pani J. Z.. W ocenie zespołu za rekomendowaniem ww. kandydatów przemawiały (ocenione łącznie) wysokie umiejętności zawodowe potwierdzone pozytywnymi ocenami kwalifikacyjnymi, odpowiednie doświadczenie orzecznicze i staż zawodowy oraz odpowiednie poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]. Zespół oceniając natomiast kandydaturę Pana I. L. W. miał na uwadze brak poparcia środowiska sędziowskiego dla tej kandydatury oraz uwzględnił uzyskaną przez niego ocenę kwalifikacyjną. Zespół nie podzielił jednak wniosków wizytatora. W ocenie zespołu całościowa ocena kandydatury Pana I. L. W. , jego doświadczenie zawodowe, odpowiedni staż orzeczniczy i przebieg kariery wskazują, że posiada kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego.

Pozostali kandydaci nie uzyskali bezwzględnej większości głosów poparcia zespołu. W uzasadnieniu swojej opinii zespół podkreślił, że uwzględnił dyspozycję art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, kierując się przy ustalaniu kolejności na liście kandydatów przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty

dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia sędziów. W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył przedstawiciel Krajowej Rady Radców Prawnych, powiadomiony o jego terminie.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 52). Dokonując oceny kandydatów, Rada wskazała, iż kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa, dzieląc częściowo stanowisko zespołu, postanowiła jak w pkt 1 i 2 uchwały.

W uzasadnieniu KRS przedstawiła sylwetki wszystkich kandydatów, biorących udział w postępowaniu nominacyjnym wraz ze szczegółowym uzasadnieniem wyboru kandydatów rekomendowanych.

Pani A. P. urodziła się w 1975 r. w S.. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K., uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. Po ukończeniu aplikacji sądowej, w 2002 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dobrą. Z dniem 1 sierpnia 2002 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R.. Orzekała w wydziałach: grodzkim i cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 23 marca 2006 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R.. Orzekała w II Wydziale Cywilnym, od lipca 2009 r. w I Wydziale Cywilnym, a od września 2011 r. ponownie w II Wydziale Cywilnym tego Sądu. Decyzją Ministra Sprawiedliwości od stycznia 2018 r. jest delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w G. w związku z pełnieniem funkcji Kierownika Ośrodka Zamiejscowego w R.. W czerwcu 2018 r. powierzono jej pełnienie funkcji wizytatora w Sądzie Okręgowym w G..

Kandydatka otrzymała pozytywną ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez Pana M. B. - wizytatora do spraw cywilnych Sądu Apelacyjnego w [...]. Z oceny tej wynika, że wyniki lustracji, przedstawiona analiza orzecznictwa opiniowanej, odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz wymagany staż pracy i posiadana wiedza pozwalają na uznanie, że jest ona odpowiednią kandydatką do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Z reguły trafne orzecznictwo, dobra wydajność, a także pracowitość i odpowiedzialność oraz zaangażowanie w pracy, dają gwarancję właściwego wykonywania przez opiniowaną obowiązków sędziego sądu okręgowego.

W ocenie KRS Pani A. P. posiada niemal siedemnastoletni staż orzeczniczy i bogate doświadczenie zawodowe. Uzyskała ocenę kwalifikacyjną potwierdzającą jej wysokie kompetencje i wiedzę prawniczą. Trafne orzecznictwo, dobra wydajność, pracowitość i zaangażowanie dają gwarancję właściwego wykonywania przez nią obowiązków sędziego sądu okręgowego. Osiągnięcia zawodowe kandydatki skutkowały delegowaniem jej do orzekania w Sądzie Okręgowym w G. wraz z powierzeniem jej funkcji Ośrodka Zamiejscowego w R. tego Sądu. Ponadto wyróżnia ją sprawowana funkcja wizytatora w Sądzie Okręgowym w G., co świadczy o specjalistycznej i ugruntowanej wiedzy i wyjątkowych predyspozycjach do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Mając na uwadze powyższe, fakt uzyskania relatywnie niskiego poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] nie miał rozstrzygającego znaczenia dla oceny jej kandydatury.

Pan I. L. W. urodził się w 1970 r. w Z.. W 1994 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K. , uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. Po ukończeniu aplikacji prokuratorskiej, w 1997 r. złożył egzamin prokuratorski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 1 listopada 1997 r. został mianowany asesorem Prokuratury Rejonowej w Z.. Od listopada 1999 r. do listopada 2001 r. był prokuratorem Prokuratury Rejonowej w Z.. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 26 września 2001 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w T. . Orzekał w wydziałach grodzkich. Z dniem 1 lutego 2003 r. został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Ż.. Orzekał w IV Wydziale Gospodarczym, w którym od października 2003 r. do grudnia 2003 r. pełnił obowiązki Przewodniczącego na czas

nieobecności dotychczasowej Przewodniczącej. Od sierpnia 2004 r. do października 2004 r. był delegowany do pełnienia obowiązków głównego specjalisty w Departamencie Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości. Od marca 2010 r. orzekał w I Wydziale Cywilnym i IV Wydziale Gospodarczym Sądu Rejonowego w Ż.. Z dniem 1 maja 2011 r. został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w R. , w którym orzekał w VI Wydziale Gospodarczym. Od grudnia 2016 r. do grudnia 2017 r. był delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości na stanowisku głównego specjalisty w Departamencie Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka. Z dniem 3 stycznia 2018 r. został powołany do pełnienia funkcji Wiceprezesa Sądu Okręgowego w G. oraz delegowany do orzekania w tym Sądzie na czas pełnienia tej funkcji. Orzeka w II Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w G..

Kandydat uzyskał negatywną ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez Panią A. B. - sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]. W ocenie wskazano, że nie jest on przygotowany do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Zdaniem opiniującej dalszy okres delegacji pozwoli kandydatowi nie tylko na udoskonalenie warsztatu sędziego, ale też zdobycie doświadczenia w tych kategoriach spraw, w których obecnie orzeka, a w jakich wcześniej nie rozstrzygał.

W ocenie KRS pan I. L. W. posiada ponad dwudziestoletni staż zawodowy w wykonywaniu zawodów prawniczych. Posiada bardzo różnorodne doświadczenie zawodowe, które nabył zarówno w sprawach karnych, jak i cywilnych, a także w zakresie prawa europejskiego i międzynarodowego. Poza orzekaniem w sądzie rejonowym, wykonywał także zawód prokuratora oraz czynności administracyjne w trakcie delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości. W Departamencie Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości nie tylko wykazał się bardzo dobrą znajomością prawa, ale charakter zlecanej pracy nakazywał mu systematyczne poszerzanie wiedzy prawniczej zarówno w zakresie prawa krajowego, jak i międzynarodowego. Tym samym kandydata na tle innych kontrkandydatów wyróżnia charakter i zakres posiadanej przez niego wiedzy i doświadczenia. Niewątpliwie w interesie wymiaru sprawiedliwości zasadne jest powołanie takiej osoby na urząd sędziego sądu okręgowego. Mając na uwadze

powyższe, Rada nie podzieliła wniosków wpływających z oceny kwalifikacyjnej kandydata. W ocenie Rady, przebieg ścieżki zawodowej Pana I. L. W. , pełnione funkcje i posiadana wiedza oraz umiejętności wskazują, że jest gotowy do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Stanowiska tego nie zmienia, przy uwzględnieniu całościowej oceny jego kandydatury, fakt braku poparcia środowiska sędziowskiego.

Pani E. E. B. F. urodziła się w 1976 r. w W. . W 2000 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K., uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, w 2003 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 16 czerwca 2003 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R., w którym orzekała w I Wydziale Cywilnym i IX Wydziale Grodzkim. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 5 marca 2007 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R., w którym kontynuuje swoje obowiązki orzecznicze w I Wydziale Cywilnym, a od listopada 2009 r. do września 2014 r. pełniła funkcję Przewodniczącej Wydziału. Decyzją Ministra Sprawiedliwości od października 2014 r. do grudnia 2017 r. została delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym w G. w III Wydziale Cywilnym Odwoławczym, przy czym w 2018 r. odbywała także jednodniowe delegacje do pełnienia obowiązków orzeczniczych w tym Sądzie.

W 2007 r. ukończyła na Uniwersytecie [...] studia podyplomowe w zakresie prawa Unii Europejskiej z wynikiem bardzo dobrym.

Kandydatka otrzymała pozytywną ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez Panią T. K. W. - wizytatora do spraw cywilnych Sądu Okręgowego w G.. W ocenie stwierdzono, że kandydatka orzekając od 2003 r. zdobyła odpowiednie doświadczenie i kwalifikacje do orzekania na stanowisku sędziego sądu okręgowego, a osiągnięte do tej pory wyniki w pracy orzeczniczej, przy uwzględnieniu cech osobowości Pani E. E. B. - F. , stanowią gwarancję należytego wykonywania obowiązków sędziego sądu okręgowego.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pan S. Ł., Pani M. J. M. - L., Pani A. P., Pani K. A. S., Pan I. L. W. i Pani A. Ż. S. są najlepszymi kandydatami w niniejszej procedurze nominacyjnej. Posiadają wysokie kwalifikacje merytoryczne

oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą w drodze szkoleń zawodowych, bądź studiów podyplomowych wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej. Powyższe daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzecznich na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G..

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Pan S. Ł., Pani M. J. M. - L., Pani A. P., Pani K. A. S., Pan I. L. W. i Pani A. Ż. S. posiadają wieloletnie doświadczenie orzecznicze i życiowe. Z ocen kwalifikacyjnych wynika, że prezentują wysoki poziom wiedzy prawniczej i umiejętność stosowania jej w praktyce. Wykonują swoje czynności służbowe rzetelnie i z zaangażowaniem. W odniesieniu do kandydata Pana I. W., który nie został rekomendowany przez zespół, KRS podkreśliła, że wnioski wynikające z oceny kwalifikacyjnej nie przesądzają o kwalifikacjach tego kandydata do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. W ocenie Rady kandydat ten zasługuje na powołanie na powyższe stanowisko sędziowskie, ponieważ posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze oraz szeroką wiedzę prawniczą. W latach 2015-2016 efektywność jego pracy była wysoka, a ponadto w 2017 r. w Ministerstwie Sprawiedliwości wykonywał szereg czynności z zakresu prawa międzynarodowego i zdobył w tym zakresie unikalne doświadczenie zawodowe, istotne dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Tym samym w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa ocena kwalifikacyjna kandydata nie odzwierciedla w pełni wszystkich jego walorów zawodowych.

Pozostali kandydaci, w tym E. B. F., posiadają kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak w świetle wszystkich kryteriów wyboru nie okazali się kandydatami lepszymi niż objęci wnioskiem o powołanie.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]

Na posiedzeniu Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] 3 października 2018 r. kandydaci uzyskali następującą liczbę głosów: Pani E. E. B. - F. 4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się” oraz 22 punkty poparcia;

Pani A. P. 4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się” oraz 11 punktów poparcia; Pan I. L. W. 0 głosów „za”, 4 głosy „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”.

Podczas posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] j 18 października 2018 r. kandydaci otrzymali odpowiednio: Pani E. E. B. - F. 60 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”; Pani A. P. 28 głosów „za”, 18 głosów „przeciw”, przy 19 głosach „wstrzymujących się”; Pan I. L. W. 1 głos „za”, 59 głosów „przeciw”, 6 głosów „wstrzymujących się”.

Pan S. Ł., Pani M. J. M. - L., Pani K. A. S. i Pani A. Ż. S. otrzymali bardzo wysokie poparcie zarówno Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...], jak i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Pani A. P. otrzymała poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz niskie poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], kandydatka ta jednak mimo takiej oceny środowiska sędziowskiego posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe, pozytywną ocenę kwalifikacyjną, sprawuje funkcję wizytatora w Sądzie Okręgowym w G., tym samym posiada kwalifikacje i predyspozycje do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. W tym zakresie uzyskany przez nią poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] nie wpłynął negatywnie na ogólną ocenę jej kandydatury, wobec uwzględnienia przede wszystkim jej dorobku zawodowego i pozytywnej oceny kwalifikacyjnej. Pan I. L. W. nie uzyskał poparcia zarówno Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...], jak i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Biorąc jednak pod uwagę łącznie wszystkie kryteria wyboru, w tym przede wszystkim jego bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe, posiadaną szeroką wiedzę z zakresu prawa krajowego i międzynarodowego, to brak poparcia środowiska sędziowskiego nie wpłynął negatywnie na ogólną ocenę jego kandydatury.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana S. Ł., Pani M. J. M. L., Pani A. P., Pani K. A. S., Pana I. L. W., Pani A. Ż. S. na stanowisko sędziego sądu okręgowego zdecydował całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: oceny kwalifikacyjne, odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż orzeczniczy, podnoszone kwalifikacje zawodowe.

Pozostali kandydaci nie posiadają - w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów - wyższych kwalifikacji zawodowych od kandydatów objętych wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G..

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 24 stycznia 2019 r., w głosowaniu tajnym - w związku ze zgłoszeniem przez członka Rady żądania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 zdanie 2 ustawy o KRS na kandydaturę:

- Pani E. E. B. - F. oddano 1 głos „za”, 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani J E. D. - I. oddano 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw”, 14 głosach „wstrzymujących się” oraz braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów, Pana D. E. G. oddano 1 głos „za”, 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani B. A. G. - P. oddano 1 głos „za”, 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani Ł. G. C. oddano 1 głos „za” 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani M. M. K. oddano 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani L. K. C. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana S. Ł. oddano 16 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”, głosów „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pani M. J. M. - L. oddano 16 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”, głosów „wstrzymujących się” i głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pani A. P. oddano 15 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw”, 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana P. S. nie oddano głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani R. A. S. oddano 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”, 10 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani K. A. S. oddano 16 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”, głosów „wstrzymujących się” i głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana I. L. W. oddano 14 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pani J. Z. oddano 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw”, 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani A. Ź. S. oddano 14 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”, 2 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Mając na uwadze wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę jak na wstępie.

Powyższą uchwałę zaskarżyła E. E. B. - F. w części, tj. w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury SSR A. P. i SSR I. W. na wolne stanowiska sędziowskie i nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury SSR E. E. B. - F., zarzucając naruszenia prawa materialnego:

- art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego moja kandydatura nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania;

- art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, poprzez całkowite pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego w [...].

- art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, brak kompleksowej analizy materiału dotyczącego wszystkich kandydatów, co prowadziło do wniosku, iż ocena ta miała charakter dowolny, a mianowicie niezastosowanie takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów, brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów rekomendowanych SSR A. P. i SSR I. W. i tych samych ocen i kryteriów ustawowych co do pozostałych kandydatów, naruszenie zasady swobodnej oceny kandydatów, poprzez brak wskazania z jakich przyczyn Rada nie podzieliła oceny kwalifikacyjnej SSR I. W. sporządzonej przez sędziego wizytatora SSA A. B.

Odwołująca się wniosła o uchylenie w zaskarżonym zakresie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. nr [...] i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołująca się podniosła, że wybór kandydatów dokonywany przez KRS nie może mieć charakteru dowolnego. Nie jest dopuszczalne, aby ten wybór był dokonywany w sposób arbitralny, z pominięciem sprawiedliwych, obiektywnych i weryfikowalnych kryteriów, co zdaniem odwołującej się miało miejsce wobec SSR A. P. i SSR I. W.. Odwołująca się zwróciła uwagę, iż w przypadku kandydatury SSR I. W. nie podzielono opinii sędziego wizytatora, nie wskazując jakie kryteria zadecydowały o jej pominięciu. Nie wskazano czy zlecono dodatkową opinię wizytacyjną, celem weryfikacji wniosków opinii poprzedniej sędziego wizytatora SSA A. B. , czy też opinia została pominięta z innych przyczyn, a jeśli tak, to z jakich. W ocenie kwalifikacyjnej ww. kandydata wizytator wskazywał na bardzo konkretne podstawy wydania opinii negatywnej, podkreślając aktualny

brak należytego merytorycznego przygotowania kandydata do pełnienia stanowiska sędziego sądu okręgowego oraz niską stabilność orzecznictwa. Ta ocena została z niezrozumiałych przyczyn zdyskwalifikowana. Tymczasem dyskwalifikacja tak poważnych zarzutów po adresem kandydata do pełnienia urzędu sędziowskiego winna się odbywać na podstawie jasnych i przejrzystych kryteriów w przeciwnym razie nasuwa uzasadnione wątpliwości co do podstaw jej dokonania i wskazuje na jej arbitralność w sytuacji nie poparcia żadną argumentacją merytoryczną. Dodatkowo Rada nie uwzględniła całkowitego braku poparcia środowiska sędziowskiego dla tej kandydatury, zarówno jeśli chodzi o opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego jak i opinię Zgromadzenia Sędziów Apelacji [...].

Jeśli chodzi o kandydaturę SSR A. P. to wprawdzie kandydatka ta otrzymała pozytywną opinię wizytacyjną, jednak w opinii tej wskazywano na niezwykle wysoki procent uwzględnionych skarg na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki (liczba uwzględnionych skarg w referacie Pani SSR A. P. w okresie ostatnich trzech lat była znacznie wyższa niż średnia wydziałowa a wysokość wypłaconych przez Skarb Państwa z tytułu przewlekłości odszkodowań w sprawach prowadzonych przez Panią SSR A. P., przekraczała 50.000 zł) tego rodzaju wskaźnik nie wystąpił u innych kandydatów. Dodatkowo w referacie Pani sędzi wystąpił wysoki wskaźnik uzasadnień sporządzonych z przekroczeniem ustawowego terminu, w większości z przyczyn usprawiedliwionych, jednak nie we wszystkich sprawach). Okoliczności te nasuwają wątpliwości w zakresie sprawności prowadzonych przez kandydatkę postępowań, a w efekcie poddają w wątpliwość trafność decyzji o przedstawieniu tej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia stanowiska Sędziego Sądu Okręgowego w G..

W uzasadnieniu do decyzji Rady podkreślano, iż oboje kwestionowani przeze nią kandydaci zajmują stanowiska funkcyjne w Sądzie Okręgowym w G. oraz są delegowani do orzekania w Sądzie Okręgowym w G., pominięto natomiast fakt, iż staż delegacji był na tyle krótki, że ocena radzenia sobie z obowiązkami orzecznictwymi kandydatów w Sądzie Okręgowym była niemożliwa a nadto pominięto okoliczność, iż delegowanie do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Okręgowego w obu przypadkach nastąpiło w trybie bez konkursowym ze względu na objęcie przez kandydatów stanowisk funkcyjnych: Wiceprezesa Sądu

Okręgowego w G. przez SSR I. W. (od 3 stycznia 2018 r.) i Kierownika Ośrodka Zamiejscowego Sądu Okręgowego w G. przez SSR A. P. .

Powołane przyczyny wskazują, zdaniem odwołującej się, na naruszenie przez Radę zasady równego traktowania kandydatów i równego dostępu do służby, co miało wpływ na ocenę jej kandydatury pomimo tego, iż posiadała zarówno wystarczający staż pracy na stanowisku sędziowskim, prawie trzyletnie doświadczenie orzecznicze w zakresie orzekania w Sądzie Okręgowym w ramach stałej delegacji w okresie od października 2014 r. do grudnia 2018 r., pozytywne opinie wizytacyjne oraz poparcie przełożonego i środowiska sędziowskiego (w głosowaniu na Kolegium Sądu Apelacyjnego uzyskała pełne poparcie, a w głosowaniu na Zgromadzeniu Sędziów Apelacji [...] 60 głosów „za” 2 głosy „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące”). Odwołująca się zaznaczyła, że jej odwołanie z delegacji w Sądzie Okręgowym w G. wynikało z trudnej sytuacji kadrowej w pionie cywilnym w Sądzie Rejonowym w R., z którego się wywodziła, nie było natomiast wynikiem negatywnej oceny jej pracy orzeczniczej w Sądzie Okręgowym. Dodatkowo pominięto jej zdaniem okoliczność, iż podnosiła swoje kwalifikacje na Studiach Podyplomowych z Zakresu Prawa Europejskiego w przeciwieństwie do kandydatów, których kandydatury zakwestionowała.

W konsekwencji mając na uwadze powołane okoliczności pomimo, że Rada wskazała na takie kryteria oceny jak wysokie umiejętności zawodowe, potwierdzone pozytywnymi ocenami kwalifikacyjnymi kandydatów, odpowiednie doświadczenie orzecznicze, staż zawodowy, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego to - w ocenie odwołującej się - w rzeczywistości nie zastosowała ich do wszystkich kandydatur.

W odpowiedzi na powyższe Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Podkreślono, że odwołanie zawiera zarzuty dotyczące dokonanej przez Radę merytorycznej oceny uczestników postępowania nominacyjnego, podczas gdy zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Z przytoczonego przepisu wynika prawo zaskarżania uchwał Rady podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, tj. rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Podkreślić należy, że w świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, na co wielokrotnie zwracano już uwagę w orzecznictwie Sądu

Najwyższego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem winna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego z norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w przedmiotowej sprawie wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna. Kognicja Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, obejmuje w szczególności badanie, czy Krajowa Rada Sądownictwa przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje również, kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, czy też w ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ogólnych reguł proceduralnych wynikających z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny

(*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14, LEX nr 1498818 oraz orzeczenia tam wskazane). Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, zatem samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). Podniesione przez odwołującą się w uzasadnieniu odwołania okoliczności zmierzają do nieuzasadnionej ingerencji w kompetencje Rady do wyboru kandydatów rekomendowanych na stanowisko sędziego sądu powszechnego. Odwołująca się pomija w swoim odwołaniu istotne treści, które mają niekorzystny wpływ na ocenę jej kandydatury. Nie ulega bowiem wątpliwości, że Rada skrupulatnie i dokładnie uzasadniła wybór kwestionowanych przez nią kandydatów, co zdaje się umknęło uwadze odwołującej się. Porównywanie kandydatury odwołującej się i wyłącznie dwóch kwestionowanych przez nią kandydatów rekomendowanych bez odniesienia się do zawartych w uzasadnieniu uchwały argumentów Rady, nie może skutecznie podważyć dokonanego przez Radę wyboru. Wbrew twierdzeniom odwołującej się kompetencja Rady do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS) nie jest przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie uprawnień i kompetencji KRS wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny

(*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radę Sądownictwa w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13, LEX nr 1555610). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje jedynie procedura podejmowania uchwały przez KRS, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (*vide*: wyroki Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15, III KRS 41/15, III KRS 33/15, niepubl.; z 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 141; z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09, LEX nr 1001317;

z 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i wyznaczone przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy poddał analizie zaskarżoną uchwałę w zakresie zgłoszonych przez odwołującą się zarzutów, które uznał za niezasadne.

Krajowa Rada Sądownictwa w zaskarżonej uchwale zdecydowała się przedstawiać Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w G. 6 osób na 6 wolnych stanowisk, oraz nie przedstawiać żadnego z pozostałych 10 kandydatów, w tym E. B. F.. Na takie rozstrzygnięcie Rady, w tym odnośnie zgłoszenia skarżącej, wpływ miał całokształt okoliczności przedstawionych w uzasadnieniu uchwały.

Przechodząc do merytorycznej analizy podniesionych zarzutów w pierwszej kolejności rozważyć należy, czy w przedmiotowej procedurze nominacyjnej zastosowano przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego sądu okręgowego reguły i kryteria awansu, które odpowiadały zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż w przedmiotowej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa nie uchybiła standardom wyłaniania kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Z uzasadnienia uchwały wynika jednoznacznie jakimi kryteriami kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu wskazanych we wniosku kandydatów oraz nieprzedstawieniu pozostałych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Okręgowym w G.. Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w G., niewątpliwie dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu uchwały. Rada zamieściła w uzasadnieniu szczegółowe charakterystyki wszystkich kandydatów wraz z uzasadnieniem wyboru każdego z rekomendowanych kandydatów. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, iż Rada nie dokonała wnikliwej analizy każdej kandydatury. Rada podkreśliła, że zapoznała się z całokształtem zgromadzonego materiału (ocenami kwalifikacyjnymi, przebiegiem kariery zawodowej, opiniami przełożonych, rekomendacjami, dorobkiem naukowym

i innymi dokumentami załączonymi do kart zgłoszenia, opinią Kolegium Sądu Apelacyjnego oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] i na tej podstawie zdecydowała, że może podjąć uchwałę w przedmiocie rekomendowania Prezydentowi RP kandydatów na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G.. W ocenie Sądu Najwyższego, Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w G.. Z treści uzasadnienia uchwały wynika, iż Rada kierowała się całokształtem okoliczności sprawy, a w szczególności dużym doświadczeniem zawodowym, zdobytym przez kandydatów podczas długoletniej pracy orzeczniczej, zarówno w sądzie rejonowym, jak i podczas orzekania w ramach delegacji w sądzie okręgowym, oceny kwalifikacyjne oraz poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]. Podkreślić należy, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

W dalszej kolejności należy odwołać się do treści art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS zgodnie z którym jeżeli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów (ust. 1). Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Odwołująca zarzuciła naruszenie powyższej normy poprzez całkowite pominięcie w procesie nominacji na

stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego w [...].

Sąd Najwyższy stwierdził, że Rada przy wyborze kandydatów wzięła pod uwagę zarówno opinię Kolegium jak i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu uchwały, w którym przytoczone są one w całości. Wyniki głosowań ww. organów kolegialnych nie stanowiły jednak głównego kryterium wyboru kandydatów. Wyniki głosowania Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, choć mogą być uznane za istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Rada nie jest związana wynikami głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym właściwego sądu w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże w ramach swojej kognicji powinna umotywować swój wybór, gdyby nie uznała żadnego kandydata za odpowiedniego na stanowisko sędziego lub gdyby wybór dotyczył osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 7372271; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13, LEX nr 1422053). W okolicznościach niniejszej sprawy Rada szczegółowo wyjaśniła, dlaczego poza kandydatami z najwyższym poparciem środowiska sędziowskiego, rekomendowała także Panią A. P., która wprawdzie uzyskała nieco niższe poparcie, oraz Pana I. L. W., który nie otrzymał poparcia środowiska sędziowskiego. Rada - w ramach swoich kompetencji - uznała, że A. P. posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe, pozytywną ocenę kwalifikacyjną, sprawuje funkcję wizytatora w Sądzie Okręgowym w G., wobec czego uzyskany przez nią poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] nie wpłynął negatywnie na ogólną ocenę jej kandydatury. Odnosząc się do kandydatury Pana I. L. W. Rada stwierdziła natomiast, że brane pod uwagę łącznie wszystkie kryteria wyboru, w tym przede wszystkim jego bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe, posiadaną szeroką wiedzę z zakresu prawa krajowego i międzynarodowego, zdecydowały o tym, że jednak brak poparcia środowiska sędziowskiego nie wpłynął

negatywnie na ogólną ocenę jego kandydatury. W tym miejscu podkreślić należy, że do Krajowej Rady Sądownictwa należy ostateczna ocena tzw. poparcia środowiskowego udzielonego kandydatce i wyrażonego w tajnych głosowaniach przybierających formę niemotywowanych uchwał organów sądów powszechnych. Rada nie jest mechanicznie związana opinią środowiskową, która jest najsłabszym ogniwem wśród ustawowych elementów oceny kandydatów z tego powodu, że jako ocena (opinia), niemotywowana prawie całkowicie wymyka się spod racjonalnej weryfikacji jej znaczenia i racji, którymi kierowały się organy skupiające przedstawicieli tzw. Środowiska (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2019 r., I NO 35/19, niepubl.). Sąd Najwyższy uznał powyższy zarzut całkowitego pominięcia w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego w [...] za niezasadny.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł także sprzeczności pomiędzy ustaleniami Krajowej Rady Sądownictwa zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały a zgromadzonym materiałem; uzasadnienie jest transparentne, zawiera szczegółowe charakterystyki kandydatów wraz z ich oceną, wskazanie kryteriów decydujących o wyborze kandydatów. Rada zastosowała jednolite okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w G. i dochowała wynikającego z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS kryteriów. Rada nie jest związana ani opinią Zespołu, który w toku procedury nominacyjnej rekomendował 9 kandydatów, ani opiniami sędziów wizytatorów, rekomendacjami czy opiniami środowiska sędziowskiego. Wszystkie uwzględniane kryteria w danej procedurze nominacyjnej oceniane są przez Krajową Radę Sądownictwa całościowo w sposób zbiorczy. Niedopuszczalne jest uznanie, iż z uwagi na spełnianie jednostkowego kryterium w wyższym lub podobnym stopniu do zarekomendowanych do nominacji kandydatów, dokonana ocena staje się nierzetelna. Znaczenie mają wszystkie brane pod uwagę kryteria, bez przypisywania poszczególnym z nich określonej wartości (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z 15 maja 2019 r., I NO 21/19, LEX nr 2665193). Fakt, że Rada nie podzieliła jednej z opinii wyrażonych w toku postępowania nominacyjnego nie

jest równoznaczny z naruszeniem zasady równości i stosowaniem niejednorodnych kryteriów wobec kandydatów, które mogłyby skutkować stwierdzeniem, że uchwała jest sprzeczna z prawem. Rada szczegółowo uzasadniła wybór kwestionowanych przez odwołującą się kandydatów, a z uzasadnienia uchwały nie wynika, by zastosowała wobec nich kryteria niedozwolone bądź odmienne niż wobec pozostałych kandydatów biorących udział w procedurze nominacyjnej na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G.. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącą własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Postępowanie nominacyjne ma charakter konkursowy, a zadaniem Rady jest rekomendowanie Prezydentowi RP najlepszych kandydatów, biorących udział w danym konkursie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do kwestionowania prawidłowości procedury nominacyjnej przed Krajową Radą Sądownictwa w związku z konkursem na 6 wolnych stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w G.. W ocenie Sądu Najwyższego Rada procedowała zgodnie z regulaminem oraz w ramach kompetencji i procedur określonych w ustawie o KRS. Rada dokonała analizy całokształtu przedstawionych jej dokumentów, co w pełni zostało odzwierciedlone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Rada wskazała kryteria, jakimi się kierowała dokonując wyboru określonych kandydatów. Brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości procedury nominacyjnej, w szczególności tego, iż Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy, całościowej i wszechstronnej oceny każdego z kandydatów, wynikającej z łącznego zastosowania właściwych kryteriów.

Reasumując, poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że skarżąca nie wykazała, iż zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem, toteż Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.